

Littekens

Ik ben een man van, binnenkort, veertig plus. Ik ben verre van hoogbegaafd, maar “mensen die mij kennen” vinden mij redelijk slim. Soms vind ik mezelf ook best wel slim, maar ik weet, van mezelf, dat ik niet altijd even slim bezig ben of bezig ben geweest. Dit geldt voor mijn handelingen, dit geldt voor mijn gedachten.

In mijn vier decennia leven heb ik het nodige meegemaakt en veroorzaakt. Dit is niet uniek voor mijn leven ... zo is het leven. Per jaar, per maand, per week, per uur, per minuut, per seconde doe je ervaringen op en word je wijzer, zie je opeens dingen anders of worden je opvattingen herbevestigd. Dit is een ingewikkeld proces. Het is niet niks om ingebakken principes vaarwel te moeten zeggen, nieuwe inzichten te verwelkomen.

Ik heb mooie mensen in mijn leven. Dit kan ik zeggen omdat het waar is. Ik waardeer deze waarheid. Onder deze mooie mensen bevinden zich – overwegend – meisjes en vrouwen met krassen op hun armen. De helft van mijn leven geleden had ik daar een oordeel over, nu begrip. Of een beetje inzicht. Deze mensen met littekens op hun armen zijn mooi. Nog steeds en voor altijd.

Soms is het leven te moeilijk. Soms heb je totaal geen invloed op de gang van zaken. Dan ga je op zoek naar controle. Dan wil je dingen, zaken, gedachten zelf in de hand hebben. Buitenstaanders noemen dit manipulatie. Maar dat is het niet. Het is oprecht zoeken.

De mooie mensen in mijn leven zijn op zoek en tijdens hun queeste pakken ze een mes, of mesje, of wat dan ook om een blijvend statement, als dit al hun bedoeling is, te maken. De pijn binnen is hiermee zichtbaar buiten. Maar als iemand het al opvalt is het meten alarm. Gevolgd door een veroordeling.

“Dat doe je toch niet”. De helft van mijn leven geleden dacht ik ook zo. Maar ik heb bijgeleerd: achter elk krasje zit een verhaal en dat verhaal is doorgaans indrukwekkender dan die snee in de huid. Maar je moet mensen dit verhaal laten vertellen. Pas dan ga je luisteren. In de hoop te vinden, een antwoord, begrip, medeleven of medeleven.

Ik heb het geprobeerd. Ik pakte een mes, zette de punt in mijn huid. Ik voelde, vóór deze handeling, een mentale pijn, zo intens, zo allesomvattend, dat ik dacht dat in mijn eigen lichaam snijden de oplossing was. De geest is lastige te fileren, dan maar het vlees ...

Ik zette niet door. Bij de eerste en enige druppel bloed deinsde ik terug. Ik wilde geen litteken. In mijn achterhoofd hoorde ik bijval en applaus. Onterecht. Ik had gewoonweg de moed niet om iemand te bellen, om iemand in vertrouwen te nemen. Ik rookte een slof sigaretten weg en maakte een fles wodka soldaat. Geen zichtbare littekens. En de dag erop dezelfde situatie.

Binnenkort tik ik de eenenveertig aan. Op mijn armen geen krassen. Ik ben herhaaldelijk niet slim bezig geweest. Op één keer na ben ik ermee weggekomen. Die ervaring heeft een onzichtbaar litteken achtergelaten en me aangemoedigd deze of de volgende keer wél slimmer te zijn. Als ik zwijg is er blijkbaar niets aan de hand. Als ik me blootgeef heb ik geen lange mouwen nodig. Dit “als” is mijn mesje.

Wars van Lezel